

DE LADY IN DE TOREN
LAURA FRANTZ

Laura Frantz

De lady in de toren

Roman

Vertaald door Petra Butler-de Vries

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Een stukje geschiedenis

In 1707 werden de koninkrijken Schotland en Engeland verenigd, tot grote woede van de Jacobieten. De Jacobieten steunden de door zijn dochter en haar man, prins Willem van Oranje, verdreven koning Jacobus II, die regeerde van 1685 tot 1688. Hij en zijn afstammelingen maakten deel uit van het huis Stuart, een Brits adellijk huis dat sinds het eind van de veertiende eeuw over Schotland regeerde en vanaf het begin van de zeventiende eeuw ook over Engeland. (De naam 'Jacobus' is de Latijnse vorm van 'James'.) De zoon van Jacobus II, Jacobus Frans Eduard Stuart, probeerde de troon te heroveren. Dit resulteerde in de Rising, de opstand van de Jacobieten in 1715, toen koning George I over Groot-Brittannië regeerde.

1

*Ik verzeker u dat wij hooggeplaatste personen zijn, modebewuste vrouwen,
die komen om te zien en gezien te worden.*

Ben Jonson

Château de Saint-Germain-en-Laye, Frankrijk April 1751

In het volle zonlicht leek het enorme kasteel lichtroze van kleur. Het deed lady Blythe Hedley denken aan thuis: het kasteel van haar familie in Northumbrië, dat met zijn roze gepleisterde muren als een parel tussen de smaragdgroene landerijen lag. Blythe trok haar strohoed wat meer over haar ogen en keek omhoog naar de koninklijke vertrekken en terrassen op de tweede verdieping. Daarna wierp ze een blik op de Seine en de beroemde tuinen van het kasteel.

Haar reisgenoten liepen voor haar uit. Hadden ze eindelijk genoeg van het flirten met de lijfwachten van de koninklijke Gardes du Corps? Alleen haar vertrouwde vriendin lady Catherine Stuart wachtte op haar en gaf haar een arm voordat ze verder het grindpad af liepen. Hun dienstmeisjes volgden op een discrete afstand.

‘Wat zie je er aantrekkelijk uit in die lichtgroene jurk, schoonheid. Je lijkt wel een stengel bleekselderij,’ plaagde Catherine, die wist dat Blythe geen snars om mode gaf en dat ze het vervelend vond dat ze langer was dan de meeste huwelijkskandidaten aan het hof. ‘Je gaat vast met je ogen rollen als ik dit zeg, maar je bent zonder twijfel de best geklede vrouw hier, degenen die tot de Franse hogere kringen behoren, zijn in vervoering over je verschijning.’

Dat komt niet door mijn modebewustheid, maar door mijn moeders reputatie. ‘Ik zou al dat geld liever aan boeken uitgeven dan aan zijde

en linten,' antwoordde Blythe, al wist ze dat haar lieve vader dat niet zou toestaan. De hertog was meer bezig met haar huwelijksmogelijkheden dan zichzelf, en aangezien ze niet knap te noemen was, moest ze het qua uiterlijk hebben van modieuze kleding.

'Het staat in elk geval buiten kijf dat je volgens de laatste mode gekleed gaat.' Catherine bewonderde Blythes perfecte kapsel, waarvan de blonde pijpenkrullen over haar ene blote schouder vielen en versierd waren met roosjes en linten. 'Ik heb gehoord dat de hertogin van Orleans dolgraag je kapper in dienst zou nemen en dat Mary van Modena jaloers is op je juwelen.' Catherines hazelnootkleurige ogen gingen naar het saffieren collier om Blythes hals en de in zilver en parelmoer gezette saffieren in haar oren. 'Geen namaak, maar echte edelstenen. Ik neem aan dat ze van je moeder waren? Ze zijn zo prachtig diepblauw van kleur.'

Blythe voelde aan een van haar oorbellen. 'Ik heb het idee dat ik er lachwekkend uitzie op deze schoenen met die rode hakken.' Ze keek peinzend omlaag naar de gewraakte schoenen en haalde een beschilderde waaier uit haar zak, die ze met een geofende beweging opensloeg. De met edelsteentjes ingelegde waaier was een cadeau van Catherines tante, een hofdame van de koningin.

Blythe rekende in stilte uit voor hoeveel dagen ze naar Frankrijk was verbannen, al was het dan in de vorm van een officieel bezoek. Drieënzestig?

Zij en Catherine wandelden zonder duidelijk doel verder in de lentezon en hun kleurige hoepelrokken bewogen mee met de wind. 'We lopen nu al wekenlang over deze paadjes,' zei Catherine klaaglijk, 'maar ik heb nog geen glimp opgevangen van mijn bloedverwant, de verdreven prins.' Ze liet haar blik over de tot in de puntjes onderhouden tuinen gaan, alsof James Francis Edward Stuart daar vanuit het niets voor hun ogen zou verschijnen. De charmante en uitermate verfijnde prins, die zichzelf zag als James III van Engeland en James VIII van Schotland, was de begerenswaardigste huwelijkskandidaat van het hele continent, als hij er tenminste in slaagde zijn koninklijke positie te heroveren.

'Zijne Koninklijke Hoogheid blijft voorlopig in Lorraine,' zei

Blythe zachtjes. Alleen al door goed te luisteren kon je hier veel informatie opdoen: overal gonsde het van de roddels en intriges. ‘Hij zoekt een koninklijke bruid. Eentje die welgesteld is en er prachtig verzorgd uitziet, en –’

‘Dat ben jij allemaal.’ Catherine keek haar veelbetekenend aan.

‘Spijtig genoeg beschik ik niet over de vereiste rondingen en dubbele kin, lelijk als ik ben,’ antwoordde Blythe, terwijl ze met haar waaier wapperde. De meest vooraanstaande hovelingen waren voluptueuze, sensuele, zwaar opgemaakte vrouwen met schoonheidsvlekjes over hun hele lichaam.

‘Ach wat! Schoonheid is subjectief, vind je niet?’

‘De meeste mannen die ik ken, hebben bij het beoordelen van vrouwen vooral aandacht voor gezicht, figuur en rijkdom, in die volgorde. Maar ik wil graag iemand die van me houdt vanwege mijn persoonlijkheid.’

Het porseleinachtige gezicht van Catherine betrok. ‘Je beweert wel dat je lelijk bent, maar niemand kan ontkennen dat jij de dochter bent van de hertog van Northumbrië.’

Blythe kneep haar ogen samen vanwege het felle zonlicht. Ze was niet alleen zijn dochter, ze was zijn enige dochter – en bovendien enig kind. Het gewicht van de rijkdommen en toekomst van Northumbrië lag op haar schouders. Als het haar niet lukte om te trouwen, om een erfgenaam te baren...

‘Helaas wel een dochter van schandalige afkomst.’

Catherine haalde haar tengere schouders op. ‘Dat is al lang geleden en we kunnen het maar beter vergeten.’

‘Dan moet ik dus een man zien te vinden met een slecht geheugen, die een nog dikkere portemonnee heeft dan mijn geliefde vader.’

‘Aan die beschrijving voldoen maar weinig edellieden, inclusief onze weliswaar knappe maar verarmde prins Stuart.’ Catherine zuchtte. ‘Ik vrees dat we allemaal voor oude vrijsters worden uitgemaakt, als we zonder verloofde uit Frankrijk terugkomen.’

‘Het huwelijk is geen recht en ongetrouwd zijn is geen ramp.’ Blythe wapperde nog wat sneller met haar waaier. ‘Ik heb andere toekomstplannen overwogen, zoals intreden in een klooster in Vlaan-

deren of Chaillot. Misschien een contemplatieve orde, zoals de Engelse Augustinessen in Brugge.’

‘Als je het maar laat!’ Catherine gaf een venijnig kneepje in Blythes arm, in een poging haar tot bezinning te brengen. ‘Je hebt te veel te bieden om jezelf op die manier op te sluiten.’

Het stak Blythe dat Catherine het zo formuleerde, maar ze was niet in de stemming om tegen haar vriendin in te gaan, dus ze zweeg. Intussen waren ze aangekomen bij de lagergelegen tuinen aan de rivier, met hun hoge heggen en de beroemde kunstmatige grotten, die haar kippenvel bezorgden. Ze had altijd het gevoel dat ze een buitenaards koninkrijk betrad als ze tussen de klaterende fonteinen, water spuwende draken en bewegende beelden liep, terwijl er op de achtergrond muziek klonk. Het was er net zo koel als in echte grotten.

Zo koel als Engeland in de regen.

Ze stond even stil voor een grappige fontein met kwetterende vogeltjes. Een onzichtbaar, door water aangedreven mechanisme liet de beestjes ronddraaien en tsjilpen. Er waren ook verborgen waterspuwers, soms begonnen ze onverwacht te werken en sproeiden ze de bezoeker nat tijdens een kunstmatige storm, compleet met donderslagen en wind. Het zou niet de eerste keer zijn dat Blythe doorweekt raakte, maar ze gaf er niets om.

‘Ik vind de muziek hier altijd zo fijn,’ zei ze.

‘Ik heb liever de automatische koets en gezelschap van wat soldaten,’ zei Catherine, terwijl ze verder liep. ‘Of dat muziektheater, waarin een opera in vijf bedrijven wordt opgevoerd.’

Blythe stond nog te dralen bij de vogels en voelde wat heimwee bij de gedachte aan haar eigen tamme spreeuw in Bellbroke Castle. Zou mevrouw Stanhope goed voor Pepys zorgen?

Huiverend door de nevel die in de grot hing, liep ze verder en toen ze Catherine inhaalde, tikte Blythe met de waaier op haar arm. ‘Ik ga liever weer de zon in,’ zei ze. Ze tilde haar rokken op en liep haastig naar boven via de marmeren traptreden, waarover water omlaag stroomde. Haar schoenen met de opzichtige rode hakken raakten doorweekt.

Samen liepen ze terug naar het grote terras, terwijl Catherines

giechelende jongere zusjes zich bij hen voegden en de dienstmeisjes hen probeerden bij te benen.

Tijdens het wandelen moet een dame zich ingetogen en zedig gedragen.

Blythe ging wat langzamer lopen, zich voortdurend bewust van de Franse etiquette. Het zou zomaar kunnen dat Mary van Modena, de verbannen koningin-weduwe, net uit een raam van het kasteel tuurde en zich afvroeg waarom haar Engelse gasten zo'n haast hadden. Wat gingen ze in vredesnaam doen? Er waren diners met vele gangen, voorafgegaan door eindeloze muziekkuitvoeringen, spelletjes, hofbals, koninklijke verjaardagsfeesten, theatervoorstellingen en talloze andere vormen van vermaak. Op de bedienden na hoorde niemand hier iets te doen wat ook maar in de verste verte leek op werk.

Alles was gericht op schoonheid. Het geparfumeerde hof was altijd weelderig versierd met bloemen, in de vergulde pronkzalen hingen aromatische geuren. Blythe hield haar waaier voor haar mond om een geeuw te verbergen. Hoewel haar dagen verbazingwekkend vol zaten, was haar geest leeg. Ze zocht troost in het kalmerende ritme van ochtendgebeden, persoonlijke meditatie en de dagelijkse mis, gevolgd door de avondgebeden en het bidden van de rozenkrans. Ze vond het een opluchting dat ze haar rooms-katholieke geloof hier openlijk kon beleven, terwijl ze het in Engeland moest verbergen. Ze bracht ook steeds meer tijd door op haar knieën: er was zo veel om voor te bidden.

De Engelse koningin Anne was onlangs gestorven en ene George, een onbekende man uit Hannover die geen Engels sprak, had zich de troon toegeëigend. Alle hoop op herstel van de Stuart-dynastie leek de grond in geboord, aangezien het verjaagde Engelse hof het prima leek te vinden om in Frankrijk rond te hangen, in plaats van te vechten voor het heroveren van de Engelse troon. In de tussentijd was Lodewijk XIV, de Franse vorst die de verbannen Stuarts en hun koninklijke huishouding financierde, ziek geworden. Zou zijn opvolger net zo gul zijn voor Lodewijks arme Britse familieleden?

‘Laten we niet treuzelen,’ zei Catherine terwijl ze op haar horloge keek. ‘Denk eraan dat vanavond het bal is. En dan moeten we er zo mooi mogelijk uitzien.’

Ze haastten zich verder in de richting van het kasteel.

'*Mademoiselle*.' Bij de deur naar hun vertrekken stond een bediende in livrei met een brief in zijn gehandschoende handen.

'*Je vous remercie*,' bedankte Blythe hem, terwijl ze het epistel aanpakte en controleerde of het zegel intact was.

Ze stopte de brief in haar zak en voelde dat de anderen naar haar keken. Het wemelde hier van de spionnen en informanten. Daarom werden brieven vaak in geheimtaal geschreven, ter bescherming van de privacy, al waren de brieven die ze met haar vader uitwisselde het nauwelijks waard om onderschept te worden. Ze bestonden uit niets meer dan korte mijmeringen van een weduwnaar en zijn aan heimwee lijdende dochter. Niet bepaald documenten vol geheimen en intriges.

Toen ze in hun eigen vertrekken waren, deed Blythe de deur dicht en leunde ertegenaan. Het briefpapier knisperde toen ze het openvouwde en voor even maakten de vergulde zalen van St. Germaine plaats voor het landschap van Noord-Engeland, waarvan ze zo veel hield.

*Bellbroke Castle
Northumberland
6 april 1715*

Mijn lieve dochter,

Ik hoop dat je deze brief in goede gezondheid leest. Onze Northumbrische heuvels zijn momenteel overdekt met boshyacinten, je favoriete bloemen. De sfeer in Bellbroke is toch anders nu jij er niet bent, zelfs de bedienden en pachters vragen naar je. Je zult ongetwijfeld blij zijn om te horen dat ik me eindelijk iets aantrek van je heimwee. Het wordt tijd dat je terugkomt naar Engeland...

2

Ik kan van iemand een lord maken, maar alleen God kan van iemand een echte heer maken.

Koning Jacobus I

Edinburgh, Schotland

Edinburgh was even gevaarlijk als onwelriekend.

Als iemand hem van tevoren had gezegd dat hij, Everard Hume, lord Fast, binnenkort de hertog van Northumbrië zou ontmoeten in een oesterbar, zou hij gebruld hebben van het lachen.

Maar de zaak waar het om ging was totaal niet grappig.

Het beruchte stugge karakter van de hertog maakte Everards taak er niet bepaald aangenamer op, evenmin als het vooruitzicht dat hij straks bier en oesters kreeg voorgeschoteld. Everard baande zich via de vele bochtige straten en pleintjes een weg door het oude centrum van de stad, terwijl de schemering inviel en het snel donkerder werd. Zijn bediende Boyd volgde hem op de voet. Naast de deuren van de winkels in de binnenstad brandden lantaarns met flakkerende kaarsen, wat betekende dat het al acht uur was.

Beide mannen liepen The King's Wark binnen. Het was er stampvol. Deze oude taveerne in de havenwijk Leith had een legendarisch verleden. Vroeger was het een koninklijk paleis geweest en een wapendepot, nu was het gebouw vooral bekend vanwege de beroemde oesterbedden die hier voor de kust lagen.

Weggegooide oesterschelpen knarsten onder de leren zolen van Everards laarzen, terwijl hij naar de hoek liep waar de hertog volgens diens schrijven op hem zou wachten.

‘Jammer dat we hier niet in oktober waren, in die maand smaken

de oesters het best,' riep Boyd boven het kabaal uit. 'Maar ze kosten nu slechts twee shilling per stuk, dus mij hoor je niet klagen.'

Ze liepen langs de hoge tafel in het midden van de ruimte, waarop grote stapels rauwe oesters lagen met talloze kannen bier ernaast. Even verder speelde een violist een vrolijk wijsje en een paar goedgeklede paren dansten op de muziek. Rijk en arm waren hier welkom, dus het was niet verbazingwekkend dat de hertog, die bij Everard thuis 'Northumbria' werd genoemd, The King's Wark had uitgekozen. Hield Northumbria van oesters? Everard niet.

Hij liet zijn ogen over de menigte gaan en zijn blik bleef hangen bij iemand die eruitzag als een bediende en achter de stoel van een zittende edelman stond. Beide mannen keken hem strak aan. Was dit Northumbria? Everard had Musgrave Hedley in geen jaren gezien.

Tot zijn verbazing stond de hertog op, wat hem hoog boven zijn bediende deed uittorenen. Er was helemaal geen reden om op te staan, maar misschien maakte dat deel uit van Hedleys dekmantel, evenals zijn nederige voorkomen. De hertog was gekleed in de onopvallende grijze dracht van het gewone volk en zijn dunner wordende, vlasblonde haar was bedekt met een simpele, ongepoederde pruik. Alleen zijn zilveren schoengespens gaven blijk van enige ijdelheid.

Everard stond stil voor de lege tafel. Hoewel hij een kop groter was dan de hertog, bleef de man een imposante verschijning. 'Hertog,' 'Lord Fast.'

De hertog was dus niet vergeten hoe hij eruitzag. En toch...

'Ik verwachtte uw vader.' Northumbria ging weer zitten en gebarde naar de bank tegenover hem. Everard nam plaats en was blij dat er meteen bier werd geserveerd. 'Mijn vader is ziek, dus ik ben in zijn plaats gekomen.' Schoorvoetend, tegen zijn zin zelfs. En met de nodige moeite. Ze hadden de tachtig kilometer vanaf Wedderburn Castle in zwaar weer moeten afleggen, met hevige voorjaarsbuien en opspattende modder. Bovendien was het riskant om in deze tijd zo ver van huis te gaan, want de gezondheidstoestand van de oude landheer kon elk moment verslechteren.

'Dat spijt me zeer.' Het strenge gezicht van Northumbria leek

wat vriendelijker. Heel even maar. ‘Ik ben zelden in Schotland en de laatste tijd waag ik me ook niet meer in de buurt van Londen.’

Verwees hij naar de recente opstanden daar? De onrust na de dood van koningin Anne rond de machthebber uit Hannover, die haar plaats had ingenomen? Ongetwijfeld.

De hertog keek argwanend om zich heen en ging zachter praten. ‘Beloof u om alles wat ik u straks vertel in het grootste geheim en zo snel mogelijk aan uw vader over te brengen?’

Everard nam een slok bier. ‘Daar kunt u op vertrouwen.’

‘Goed dan. Het gaat om mijn dochter.’

Hun blikken kruisten elkaar en Everard zag een stalen vastbeslotenheid, die hij vrijwel alleen kende van mannen die ten strijde trokken.

‘Zoals u misschien weet, maakt het Huis Stuart plannen om de macht te heroveren, te beginnen met een landing op de Northumbriëse kust. De nieuwe regering verdenkt mij ervan daaraan mee te werken. Ik ben diverse keren anoniem bedreigd.’

Everard knikte. ‘U maakt zich zorgen om de veiligheid van uw dochter.’

‘Ik ben meer dan bezorgd. Ik vrees voor haar leven.’

Everard zweeg even. Hoe heette zijn dochter toch ook alweer? Maakte het überhaupt iets uit? ‘Is de lady momenteel in Bellbroke Castle?’

‘Nee. Ze is sinds Maria Lichtmis samen met de Stuarts van Traquair House in Frankrijk, maar ze komt binnenkort naar huis.’

Everard kreunde inwendig. Dat ze in gezelschap was van de Stuarts van Traquair, maakte het er niet veiliger op. Deze hovelingen waren verwant aan de verbannen Stuarts, dus ze vormden waarschijnlijk de onveiligste Schotse familie in het land, in elk geval op Brits grondgebied. In Frankrijk, waar het rooms-katholicisme nog hoogtij vierde en hun neef koning was, was het wat minder gevaarlijk.

‘Hoewel ze daar veiliger is, heeft ze heimwee naar Engeland,’ zei de hertog. ‘Eerlijk gezegd houdt ze niet van Frankrijk en ze voelt zich bezoedeld door de overdaad en oeverloze lichtzinnigheid daar. Zelf mis ik haar gezelschap. De laatste tijd dreigt ze ermee het klooster

in te gaan, maar ik kan het niet over mijn hart verkrijgen dat toe te staan. Zij is het enige familielid dat ik nog heb, begrijpt u.' Hij leunde naar voren, met zijn lange, dunne vingers om zijn bierpul gevouwen. 'Maar als ze terugkomt en de situatie gevaarlijk blijft, wil ik haar wegsturen naar een plek ver bij alle opschudding vandaan. Wedderburn Castle zou daarvoor in aanmerking komen.'

Everard trok een wenkbrauw op, terwijl de violist opzweepende dansmuziek begon te spelen, maar de drukte om hem heen drong nauwelijks tot hem door. De bijna tastbare spanning tussen hem en de hertog werd met ieder woord groter. Wat zou zijn vader van dit onverwachte voorstel denken?

Northumbria gebaarde naar een bediende om meer bier te brengen. 'Je ouders – God hebbe de ziel van je lieve moeder – zijn de peetouders van mijn dochter.'

Everard slikte. In vroeger tijden waren de Hedleys en Humes hecht bevriend geweest. Op een gegeven moment was er een rooms-katholiek doopfeest geweest, een al lang vergeten, schimmige aangelegenheid. Er was iets schandaligs gebeurd, als hij het zich goed herinnerde. 'Mijn ouders hebben lang geleden afscheid genomen van het rooms-katholieke geloof.'

'Toch zijn ze als peetouders medeverantwoordelijk voor het welzijn van mijn dochter. Zo'n belofte blijft gelden, in elk geval tot haar dood of tot het moment dat ze trouwt en onder de bescherming van een echtgenoot valt.'

Haar dood of die van mijn vader? Everard keek naar zijn zonet bijge vulde bierpul. Hij wist weinig van doopplechtigheden en nog minder van peetouders. Het leek erop dat hij en de hertog met gekruiste degens tegenover elkaar stonden. Ze verschilden qua politieke overtuiging en geloofstraditie, aangezien de Humes protestantse Schotse liberalen waren en de Hedleys roomse conservatieven. Wat hadden ze met elkaar gemeen, behalve het meisje in kwestie?

'Een echtgenoot...' herhaalde Everard de laatste woorden van de hertog.

Die keek even geërgerd. 'Helaas zijn er geen vooruitzichten op een huwelijk.'

Ook dat nog. Dat was een vernietigend oordeel als het om een erfgename ging. Het beetje sympathie dat Everard had gevoeld, veranderde in wrevel. ‘Wat wilt u dat ik doe, hertog?’

‘Geef mijn angstige bezorgdheid door aan uw vader en laat me weten wat zijn antwoord is. Als hij dodelijk ziek of gewond is, laat ik de zaak over aan uzelf, zijn erfgenaam.’

De elfde graaf van Wedderburn.

Everard antwoordde niet. Het was sowieso al onmogelijk om te discussiëren met een bezorgde vader – en helemaal als diens dochter werkelijk in gevaar was.

3

Ik zie het nut van lezen niet in.

Lodewijk XIV

Château de Saint-Germain-en-Laye, Frankrijk

De regels van de Franse hofetiquette verdrongen elkaar in Blythes hoofd, zoals de met gouden halskettingen behangen karpers rondkrioelden in de fraai versierde vijvers van Versailles.

Spreek nooit iemand aan die hoger in rang is dan uzelf. Ga nooit met uw rug naar iemand van koninklijken bloede toe staan. U dient een reverence te maken voor het portret van de koning, ook als hij zelf niet aanwezig is. Klop nooit op een deur, maar tik. Verlaat een ruimte pas als een bediende de deur heeft geopend. Zodra u aanzit voor het souper doet u uw handschoenen uit en legt u uw servet op uw schoot, met uw handschoenen daaronder. Een dame loopt nooit hand in hand of gearmd met een heer...

Vanavond was Blythes laatste hofbal in het Château de Sceaux, georganiseerd door de hertogin van Maine. Het zou een ontzettend late avond worden, gevolgd door een afschuwelijk vroege ochtend.

Morgen – was het echt bijna zover? – zou ze aan de lange reis naar Engeland beginnen. Maar momenteel was ze te zeer afgeleid om zich daarop te verheugen.

Lady Catherine en lady Mary Stuart stonden voor de kaptafel, terwijl Franse dienstmeisjes hun gezichten bepoederden met modieuze wit loodpoeder, dieprode blossen op hun wangen aanbrachten en hun lippen bietenrood verfd. Hun bewerkelijke pruiken overschaduwden het kapsel van Blythe, hoewel haar eigen blonde haar was getoupeerd tot een nogal grote en hoge ‘pouf’ en was vastgezet. Ze weigerde de glinsterende goudkleurige, paarse en

blauwe poeders die daar nog overheen hoorden.

‘Maar, mademoiselle’ – het Franse dienstmeisje keek haar onthutst aan – ‘dan bent u misschien de enige vrouw in de zaal met zo weinig opsmuk!’

‘Is het voorgeschreven door de koning?’

Het dienstmeisje tuitte haar lippen. ‘*Non*, maar...’

Blythe glimlachte eenvoudigweg en deed een stap terug, terwijl de dames Stuart hun kapsels met de felbegeerde kleurige poeders lieten bestuiven door middel van daarvoor bedoelde blaasbalgjes. Ze niesten keurig in hun kanten zakdoekjes toen alles klaar was.

Ach ja, mooi zijn had een prijs.

Blythe was er in stilte dankbaar voor dat dit soort gekkigheid niet was doorgedrongen tot Northumbrië, zelfs niet tot de landelijke gebieden waar de Stuarts van Traquair House de scepter zwaaiden. Maar zo te zien wilden haar vriendinnen optimaal genieten van hun tijd in Frankrijk; ze droegen zelfs de overdreven grote heuphoepels die zich naar alle kanten zeker een meter uitstrekten en waarmee je heel voorzichtig moest lopen. Vergeleken met hen zag Blythe er in haar eigen, smaller uitgevoerde petticoats bijna uit alsof ze was leeggelopen. Als ze écht invloed had op het gebied van mode, zou ze er heel snel voor zorgen dat het gedaan was met deze lachwekkende extravagantie. Geen jongeman kon zelfs maar bij je in de buurt komen!

Na een blik op de klok stak Blythe een hand in haar zak, die slim verborgen was onder de petticoat van haar baljurk en waarin ze wat spulletjes met zich meedroeg. Een bril, zakdoek, horloge, pennenhouder, de laatste brief van haar vader en zelfs een dichtbundeltje. Ze had geen spiegel, flesje parfum, kam of snuifdoos bij zich. Dat waren allemaal maar nutteloze snuisterijen.

★★★

Blythe danste met een oudere, halfblinde graaf en daarna met een jonge, kalende zijdehandelaar, terwijl het de dames van Traquair geen moment aan knappe, bereidwillige danspartners ontbrak. Beelde

ze het zich in, of behandelden deze mensen haar met een soort verholde spot, een arrogante superioriteit, alsof ze bezoedeld was en zelfs haar kleren besmeurd waren door het schandalige verleden van Clementine Hedley?

Ze dronk twee bekers punch, terwijl ze zich langzaam maar zeker naar een kleine deur bewoog, wat geen gemakkelijke opgave was, gezien de opeengepakte mensen en extreem grote hoepelrokken. Eindelijk wist ze te ontsnappen naar een vestibule, die gestoffeerd was in karmozijnrood met gouden accenten. Daar liep ze een trap op, al wist ze niet waar die heen leidde. Een lakei sloeg haar vertrek met argusogen gade.

Ze mocht dan niet knap te noemen zijn, verlegen was ze zeker niet en ze had er geen enkele moeite mee om haar status in te zetten op momenten dat dat haar goed uitkwam, bijvoorbeeld als ze naar believeen in iemands kasteel wilde rondwandelen.

Ziedaar! Boven aan de trap was een open raam. Blythe leunde naar buiten en snoof de heerlijke geur van magnolia's op en die van de bomen met roze bloesem die ze vanuit de koets had gezien, maar waarvan ze de naam niet kende. Als ze haar ogen sloot, waande ze zich in de tuin van kasteel Bellbroke, waar de stenen muren roken naar eeuwenoude rozen. Vooral witte rozen, de lievelingsbloemen van haar moeder, die er werden gekweekt ter ere van de zaak van de Jacobieten en vanwege de loyaliteit die haar familie betoonde aan de koningen van de Stuart-dynastie.

Blij omdat ze eindelijk alleen was, nam Blythe plaats op een gestoffeerd bankje in een nis, waar ze uit het zicht zat. Dat haar paarse, tafzijden rok daarbij kreukte, maakte haar niets uit. In gedachten reisde ze in overvolle koetsen over stoffige wegen en maakte ze een tocht over zee, at ze lauwwarme maaltijden en sliep in herbergen van bedenkelijk allooi.

Blythe haalde de brief van haar vader uit haar zak, vouwde hem open en streek hem glad. Op het hertogelijk zegel stonden een kroontje, een ridderhelm en een pijlkoker met pijlen afgebeeld. Het zegel was haar even vertrouwd als het mooie, schuine handschrift van haar vader. Ze las de laatste regels nog eens.

Misschien heb ik er niet goed aan gedaan jou naar Frankrijk te sturen, al had ik het gevoel dat je aan wat afwisseling toe was, even weg van je boeken en documenten. Ik heb verkeerd ingeschat hoezeer de lichtzinnigheid en decadentie van de hovelingen, zelfs in hun verbanningsoord, strijdig zijn met jouw karakter, en ik heb niet voorzien dat je je daar als een vis op het droge zou voelen. Hoewel je zelden klaagt, heb ik het gevoel dat deze tijd eerder een beproeving voor je is dan een vakantie. En aangezien je het niet hebt over een mannelijke bewonderaar die je verblijf daar wat leuker maakt, lijkt het me goed als je terugkomt.

Bovenal smee ik je om er definitief van af te zien om het klooster in te gaan. Je redenen daarvoor zijn niet bepaald vroom te noemen.

Die laatste regel deed pijn. Hij voelde hoe wanhopig ze was om deze plek te verlaten. Als jong meisje zou ze misschien diep onder de indruk zijn geweest van het Franse hof, maar op haar achtentwintigste keek ze door alle pracht en praal heen. Hoewel de Stuarts ooit oppermachtig waren geweest, was hun koninklijke luister vervlogen. Ze waren nu overgeleverd aan de genade van de Franse koning, die politiek voordeel van zijn loyaliteit zou hebben als de Stuarts ooit de Engelse troon heroverden.

Je vroeg me in een van je brieven of je een tijdje in Traquair House mag blijven met lady Catherine en lady Mary, voordat je naar huis komt. Maar inmiddels weet je waarschijnlijk wat Charles Stuart me verteld heeft: dat zijn dochters in Frankrijk blijven met koningin-weduwe Mary, en dat ze de zomer in Lorraine zullen doorbrengen.

Voor jou heb ik andere plannen, die ik je zal vertellen als we elkaar zien.

Ze keek uit het raam. Andere plannen? Dat klonk merkwaardig. Maar ook spannend.

Als je het Kanaal overgestoken bent, reis je in noordelijke richting langs de Engelse kust naar Newcastle-upon-Tyne. De reis en je verblijf daar heb ik al geregeld. Ik druk je op het hart om dicht bij Bell te blijven en de richtlijnen van pastoor Beverly op te volgen.

Ze vouwde de brief weer dicht. Ze zou dit keer dus niet de oversteek tussen Calais en Dover maken. Dat was de meest rechtstreekse en populairste route, die ze op de heenweg ook had genomen. Waarom nu een andere weg? Ze hield niet van de ontberingen die het reizen met zich meebracht, maar met haar gezelschapsdame en de priester van haar familie zou ze er het beste van maken.

Blythe hoorde voetstappen in de gang en drukte haar rug tegen de lambrisering. Iemand liep snel langs haar heen, zonder naar de nis te kijken waarin zij zich verschool, en stond even verderop stil.

‘Wat een geluk dat we zaken kunnen doen onder de dekmantel van dit bal.’ De stem van de man klonk gedempt en was onmiskenbaar Brits. ‘En ook nog in beschaafd Engels, hoewel het Frans wel altijd de taal van de intriges zal zijn.’

Een andere man grinnikte. ‘Laten we ons voorlopig maar richten op de komende strijd. We hebben al een tijdlang niet zulk winstgevend nieuws gehad als vanavond. Ik hoorde dat er eindelijk koningsgezinde legers op de been worden gebracht in het noorden – een in Northumbrië en een in Schotland, klopt dat?’

‘Ja. En er is binnenkort een vloot Franse schepen beschikbaar.’

‘Rond juni, zeggen ze. Heb je daar al bevestiging van?’

‘Dat heb ik inderdaad, drie keer zelfs. Van Burggraaf Bolingbroke, de graaf van Mar en de hertog van Ormonde. De besten.’

‘Schitterend! De huidige rellen en protesten in Londen en Edinburgh tegen de Hannoveriaanse koning zijn in ons voordeel.’

‘Het lijkt er wel op. Toch zal het in het land binnenkort krioelen van de cavaleristen, onder leiding van dat roodgeüniformeerde zwijn van hem.’

‘Ze durven niet op te rukken naar de Hooglanden. Zelfs alle zware cavaleristen van het koninkrijk bij elkaar kunnen dat niet aan.’

‘Datzelfde geldt voor het Schotse Laagland, als de Radcliffes,

Swinburnes en Hagerstons hun zin krijgen.’

‘En vergeet de Blacketts van Newcastle en de Forsters van Bam-
burg niet, allemaal vooraanstaande, loyale Jacobieten.’

Blythe luisterde verbijsterd en geschokt naar de gefluisterde namen
van machtige rooms-katholieke edelen die ze kende.

‘En dan hebben we nog de hertog van Northumbrië, die niet
alleen gul aan de zaak heeft bijgedragen, maar van alle edelen ook
het meest te verliezen heeft als de opstand mislukt.’

Blythe verstijfde toen haar vader werd genoemd.

De opstand. Die woorden werden zo ernstig uitgesproken, dat het
was alsof het lot van de hele wereld ervan afhing.

Wat betekende dit allemaal?

*Wie kan ze vertrouwen wanneer
zogenaamde vrienden vijanden blijken te zijn?*

Wanneer de vader van Lady Blythe Hedley in 1715 wordt uitgeroepen tot vijand van de Kroon, moet ze onderduiken in de toren van Wedderburn Castle in Schotland. Maar in een huis met zeven zonen en vele bedienden blijft haar aanwezigheid niet lang geheim.

Vlak nadat landheer Everard Hume zijn vader heeft verloren, staat Lady Blythe voor zijn poort. Hij heeft zijn handen vol aan een broer die zich in gevaarlijke politieke bochten wringt, een broertje dat sturing nodig heeft na het overlijden van hun vader en een kasteel dat hij moet onderhouden. Het zou voor iedereen beter zijn als de lady het kasteel verlaat.

Lady Blythe bevindt zich al snel in een wervelwind van intrige, ambitie en snel wisselende bondgenootschappen. Niet alleen haar fortuin en toekomst maar ook haar leven staat op het spel.

Laura Frantz heeft al verschillende historische romans op haar naam staan, waaronder *Bruid in het maanlicht* en *De bijenkoningin*. *De lady in de toren* is een spannende historische roman die zich afspeelt in achttiende-eeuws Schotland.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3406 6

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT